

K·MEO

DEJADME SOLO EN EL CORRAL DE LA PACHECA

Jo, el Fiscal General

Considerant que Espanya és una puta merda jurídica, intel·lectual i social...

Considerant que els Fiscals de l'Estat són una merda jurídica, intel·lectual i social...

Considerant que els quatre fiscals de l'anomenat "procés" són *la crème de la crème* d'aquesta merda jurídica, intel·lectual i social...

I Considerant que responen únicament i exclusiva al crit de guerra de "quien pueda hacer algo que lo haga" de la merda extremista coneguda com Aznar...

Fallo que, tots els fiscals han de perdonar els delictes als encausats en el procés anomenat procés, que una vegada complida la sentència prenguin Forta-Sec per controlar-se la diarrea ideològica i que si volen seguir fent la guerra santa es

desplacin a El Valle de los Caídos, on l'aura del gran dictador (no Charlotte, l'altre) segueix contaminant la basílica.

Dicto i mano. Amen.

I ara, entre nosaltres, els diré la veritat. Jo era un home normal. Jutge sí però normal. Creia en les normes i les lleis que poden afavorir una mica la convivència i evitar flagrants injustícies. Però vaig néixer a Lumbrales, província de Salamanca, és a dir, al rovell de l'ou d'Espanya on la justícia sempre està al fons a la dreta.

Reconec que el meu equilibri inicial, ponderat per família i amics ha anat donant pas a un procés al·lèrgic que

m'altera força. Precisament en plena urticària dretana, vaig topar-me amb el President Sánchez i l'endemà em va proposar ser Fiscal General. Un regal enverinat. Una medicina que pot curar la malaltia però farcit d'efectes secundaris. Aquesta és la meva situació mèdica i jurídica actual. Em sento fort per enfrontar-me a la cova de les togues fosques, en realitat m'atrau enfrontar-m'hi i ho faig. Descanso millor a les nits quan aconseguixo frenar la seva filia franquista però alhora, l'endemà, abans de sortir de casa, penso si serà el darrer matí camí de la feina.

En tot cas, em dic, millor ser víctima que hereu de la dictadura.

GARSA PROSTÀTICA

... PERO SIGO SIENDO EL REY

Milei té bons padrins

La tossuda realitat de cada dia permetria considerar l'etapa presidencial de Milei com un dels set desastres naturals de la història. Per molt que vulgui simbolitzar la joventut, la rebel·lió i la modernitat, Milei és un caducat tanguista de taverna.

Per un sol vot Milei ha aconseguit aprovar una llei (llei omnibus) que deixa en bragues el sector públic d'Argentina. La idea bàsica de Milei és: que camp qui pugui... i com tothom sap, els que poden campar són els de sempre. Dins el Senat, abans de la votació durs enfrontaments, al carrer després de la votació (aprovada gràcies al vot de qualitat de la presidenta del Senat i vicepresidenta argentina) durs enfrontaments, però Milei guanya. Aquesta gent sempre guanya, fins que un dia han d'escapar-se del país. Tampoc en aquests cas Milei tindrà

problemes. La seva manera de ser, de parlar, de manar, encaixa perfectament amb molts líders mundials que de ben segur li facilitaran un helicòpter per la fugida. Són els típics xulos que cauen simpàtics.

Sense anar més lluny, una societat tan reduïda i selecte com el G7, ha invitat a Milei a les seves reunions. No s'espera d'ell que porti grans solucions, ni petites, però al G7 segur que els farà gràcia tenir-lo per allà. L'amfitriona és la Sra Meloni, una altra diva del tango enlluernada per la personalitat del President

argentí. La invitació, més enllà de surrealista, té una avantatge, durant uns dies Milei no farà política perquè està aprenent a menjar amb coberts com és habitual en els sopars del G7.

Les escoles lacanianes, freudianes i kantianes de Rosario i Buenos Aires, van embogides buscant la relació Milei, G7. Ni la interpretació dels somnis els dona una pista. És molt senzill. El que cal és no buscar en el conscient ni en l'inconscient. Quan es tracta d'esbrinar les raons dels aparellaments de les dretes només cal buscar el grau de primitivisme per explicar les aliances.

